

FRANKFORT, den 25. September.

Volgens berigten uit Jassy, van den 5. dezer, zijn den 2. weder vier bataljons infanterie, met acht stukken geschut, en den 3. op nieuw vier bataljons infanterie door die stad getrokken, om het korps van den generaal Geismar te versterken. In den loop van dezelfde dagen zijn eenige compagnien artillerie te voet met 24 stukken geschut mitsgaders drie regementen infanterie, onder bevel van den generaal van divisie Juschkoff, door Lipkani naar Bottuschan getrokken.

Berigten uit Bucharest, den 25. dezer, melden, dat de generaal Geismar, door de ontvangene versterkingen, thans reeds in staat is, niet alleen om de Turken het hoofd te bieden, maar ook om aanvullender wijze tegen hen te werk te gaan. Uit het binnenste van Rusland zijn bij voortdaring troepen in aantocht, «zoodat, (dus schrijft men) wanneer ook wegens het slechte jaargetijde de operatien van Rusland vooreerst zouden moeten gestaakt worden (hetgeen echter nog twijfelachtig is), in het aanstaande vroegjaar eene krijgsmagt ontwikkeld zijn kan, welke gansch Europa zal doen verbaasd staan, en aan de Porte geene andere keus zal overlaten, dan zich naar den wil van den Keizer van Rusland te schikken, en zoo wel de verlangde genoegdoening, als de nog te bepalen waarborgen te geven. Want, indien het der Russische armee gelukt is, om, met aanwending van geringe middelen, binnen drie maanden niet alleen tien vestingen en eene groote menigte geschut te veroveren, maar ook in Europa en Azie zeer aanzienlijke landstreken in te nemen, lijdt het wel geen twijfel, dat, waneer de armee zoo versterkt wordt, gelijk het bij de kolossale magt van Rusland niet moeilijk is, eene volkomene overwinning op de Porte zeker het gevolg zal zijn. Men zegt wel, dat Keizer Nicolaas eenigen tijd naar Petersburg zal terugkeeren; doch al gebeurt dit, zal de armee daarom niet werkeloos blijven. Te Bucharest worden ten minste maatregelen genomen, uit welke men afleidt, dat thans de oorlog eerst regt beginnen zal»

NAPELS den 5. September.

Het eskader, dat tegen Tripoli afgezonden werd, is den 22. Augustus voor deze stad aangekomen. De kommandant van hetzelfde, de heer Sozi Curafa, deed eene uitnoodiging aan den Beij om de bestaande traktaaten nauwkeurig na te leven; doch de conferentien daarover hadden geen gunstig gevolg, maar eindigden integendeel met de inschepping van onzen consul en eene volkomene vredebreuk. 's Anderendaags, des namiddags om drie uur begon ons eskader de vesting te beschieten, ofschoon de tripolitaansche vloot, bestaande uit 1 brigantijn, 3 goeletten, 1 polacre, 4 galjoenen en 11 kanoneerbooten, eene linie vormde en deze linie niet alleen door de bekende, maar ook door verscheidene nieuw gemaakte batterijen beschut was, en ofschoon de noord-ooste wind het terugtrekken van onze schepen hoogst moeilijk maakte. De vijandelijke vaartuigen en batterijen beantwoordden ons vuur. Daar de wind steeds heviger woei en wij gevaar liepen van tegen de kust geworpen te worden, hield ons vuur te middernacht op. De volgende dagen, den 24. en 25., maakte de onstuimige zee elke operatie van onze vloot onmogelijk; den 26. begonnen het fregat «Koningin Isabella» de brik «Il Principe Carlo» en de goelet «Il Lampon» het bombardement op nieuw; hetzelfde werd den 27. en 28. voortgezet, tot dat het eskader, wegens beschadigingen, genoodzaakt was het gevecht te staken.

PARYS, den 25. September.

Volgens brieven uit Gibraltar van de jonge Koningin dona Maria da Gloria eerlang van daar vertrekken.

De Courant van Lissabon geeft van hare aankomst het volgende bericht: «Door de Engelsche stoomboot de Hertog van York, komende van Malaga en Gibraltar, heeft men tijding ontvangen, dat in laatstgemelde haven twee Brazilische fregatten zijn aangekomen, aan boord van welke zich bevindt de voortvluchtige prinses van Groot-Para, dona Maria da Gloria (en niet Koningin dona Maria II.), welke zich naar de Oostenrijksche staten begeeft.»

Er zijn onderscheidene brieven uit het Fransche kamp in Morea ontvangen. De volgende berigten zijn daaruit getrokken. De armee is op eenige mijlen afstands van Coron gelegerd, welke vesting door Turken bezet is; de tenten der Franschen zijn in eene vlakte, te midden van citroen- en olijfbomen, opgeslagen. Den 29. en 30. Augustus heeft de generaal Maison, met eenige troepen, het binnenland tot op twee mijlen afstands van het kamp opgenomen. De Grieken, welke hij ontmoette, hebben hunne dankbaarheid aan den dag gelegd; de Turken hebben hem met eene soort van onverschilligheid zien komen. Toen wij ontscheepten waren er eene menigte Grieken aan den oever, om daarvan getuige te zijn. Zij bragten ons levensmiddelen en ververschingen; dan vermits zich eenige joden onder hen bevonden, hebben wij, hetgeen wij kochten, daar moeten betalen. De dagorder van den 30. Augustus luidde, dat wij naar Navarino zouden gaan; maar heden (3 September) loopt het gerucht, dat wij op Coron zullen aanrukken.»

Een brief uit Smijra van den 1. dezer behest het volgende: «De Porte heeft aan de onderscheidene opperhoofden en pacha's van Klein-Azië beschrijvingen gedaan, betrekkelijk de Fransche expeditie in Morea. De opperhoofden en pacha's van de voorige Muzelmannen van Iyisterrijke overwinningen op de Russen, die zij hebben gegeven, verwittigt zij hun, dat een nieuwe vijand het rijk komt bestormen, en zulks in spijt der traktaaten, zonder reden of oorlog en zonder grond om dien eenen zijner oudste bondgenooten te doen. Zij herinnert wat er in 1798 voorgevallen is, en roept de Muzelmannen op, om zich gereed te houden, ten einde den heiligen strijd aan te gaan. De Porte heeft twee vlootten van paald, die uit Anatolie naar Salonichi moeten gezonden worden, van waar tegen St. Demitri (het laatst van October) eene groote expeditie naar Morea zou vertrekken. Veertig duizend man uit Romanie en Armaoutlik zouden zich te dien einde bij de Aziaten voegen.»

Van den 26. September.

Brieven uit Morea, ontvangen met de brik *Ruse*, welke den 6. van Navarino vertrokken is, melden, dat Ibrahim-pacha een verdrag, betrekkelijk de ontruiming van Morea, gesloten heeft. Er waren reeds 15 Egiptische vaartuigen aangekomen om de Egiptische troepen aan boord te nemen.

De ambassadeurs der drie mogendheden waren te Navarino aangekomen, alwaar eene aanzienlijke zeemagt vereenigd was.

's GRAVENHAGE, den 25. September.

Maandag 11. heeft de groote stoomboot de *Atlas*, welke voor den overtocht naar de Oostindiën bestemd is, eene kleine proefreis van Rotterdam naar Maassluis gedaan. Men verzekert, dat het schip aan de verwachting heeft beantwoord, en dat de machines zeer goed hebben gewerkt, ofschoon zij in al derzelve kracht niet hebben kunnen gebezigd worden, uit hoofde de stoomboot nog niet genoeg geballast was, en de raderen daardoor nog niet op eene voldoende diepte in het water lagen.

UTRECHT, den 28. September.

Op het bericht, dat Z. M. de Koning eergisteren het Kamp zoude bezoeken, hadden zich duizende menschen van hier en elders derwaarts begeven. De weg naar het Kamp was dien dag met rijtuigen, voetgangers en paarden, als bedekt. Om 9 ure deed Z. K. H. Prins Frederik der Nederlanden alle troepen, zoo infanterie, kavallerie als artillerie, op eene linie scharen, en omstreeks 10 ure verscheen Hunne Maj. de Koning en de Koningin in de nabijheid van het Kamp, en werden ontvangen door den generaal-majoor, baron van der Capellen, kommanderend in het 1ste groote militaire kommando; door den luitenant-generaal, baron de Constant, kwartiermeester-generaal, enz. — Z. M. de Koning steeg te paard om de troepen te inspecteren, terwijl H. M. de Koningin, Z. H. de Prins van Darmstadt en H. K. H. Prinses Marianne in een fraai open rijtuig overgingen, en den Koning volgden. Aan het uiteinde van den rechter vleugel werden Hoogstdezelve door Prins Frederik en een luisterrijken staf ontvangen. De menigte rijtuigen en menschen, zoo te paard als te voet, welke de Koninklijke familie, gedurende de inspectie, volgden, was verbazend en zette aan dit militair schouwspel nog meer luister bij. Nadat de troepen tweemaal voorbij den Koning hadden gedefileerd, reed de Koninklijke familie naar het Kamp en stapte vóór de tent van Prins Frederik af, alwaar zij zich eenen geruimen tijd met de opper-officieren en andere personen minzaam onderhielden, terwijl Z. M. deszelfs genoeg over de schoone houding der troepen te kennen gaf. Hierop begaf de Koninklijke familie zich in de tent om te dejeuneren, waarna zij des namiddags omstreeks 3 uren naar Soestdijk vertrok, om dien avond nog naar het Loo terug te keeren.

Het was voor elk een waar genoegen den Koning te paard te zien, hetgeen ten bewijze van de beste gezondheid strekte, die Z. M. geniet. Naar men verneemt zal Hoogstdezelve aanstaande week, en naar alle waarschijnlijkheid Vrijdag den 3. October, het Kamp weder bezoeken om de groote manoeuvres bij te wonen, welke vooral dien dag, als ook aanstaanden Maandag en Woensdag, zullen plaats hebben.

ARNHEM, den 29. September.

Er zijn tot heden geene nadere Russische legerberigten ontvangen.

In de Duitsche dagbladen vindt men berigten uit Konstantinopel, van den 31. Augustus, volgens welke de Turken niets dan van overwinningen roepen. Een bericht luidt aldus: «De gansche Turksche bevolking der hoofdstad juicht over eene tweede overwinning, welke bij Eski-Stambul op den generaal Rüdiger zou zijn behaald, en over eene derde nederlage, welke de Russen den 26. Augustus, bij Schumla, zouden geleden hebben, welke, naar de hoogdravende verzekering van Hussein-Beij, voor dit jaar alle vijandelijke plannen, om over den Balkan te trekken, verijdeld en den veldtocht beslist zou hebben. Tartaren volgen op Tartaren. Volgens hun zeggen, zouden de eerste troepen van den groot-vizier zich reeds met die van Hussein-Beij vereenigd hebben, en hij zelve zijne reis verhaasten, om de gelukkige operatien voort te zetten.» — Men

houdt intusschen deze Turksche zegeprelen slechts voor eene vergrooting der gelukkige uitvallen, welke de bezetting van Schumla in het laatst van Augustus heeft gedaan, en waarvan in de laatste Russische legerberigten is melding gemaakt.

Volgens een berigt uit Konstantinopel, van den 29. Augustus, had de Porte toen van den Onder-Koning van Egijpte kennisgeving ontvangen van de overeenkomst, welke bij met den Engelschen admiraal *Codrington* had moeten sluiten, volgens welke de Egijptische troepen Morea zullen ontruimen. Om echter zijne trouw jegens de Porte te bewijzen, had de Onder-Koning, gelijk hij meldt, geenszins zich verbonden de vestingen aan de ongeloofigen, maar aan de troepen van den Sultan over te geven. Deze wending der zaken in Morea baarde groot opzien te Konstantinopel en de Sultan was zeer misnoegd op den Onder-Koning van Egijpte.

Brieven uit Semlin melden, dat er, volgens geruchten, een opstand in Thessalie in de omstreken van Volo zou zijn uitgebroken, weshalve de pacha van Salonichi en de beij van Seres troepen derwaarts gezonden hadden. In Servie blijft het bij voortdurend rustig.

De Weener dagbladen van den 21. September behelzen berigten uit Corfu van den 1. dezer. Men had toen aldaar tijding, dat de admiraal *Codrington* in de wateren van Navarino was teruggekeerd en gelopen naar Patras, waar *Ibrahim*-pacha zich laatstelijk bevond, afgezonden had, om hem een schrijven van zijnen vader, nopens de ontruiming van Morea, te overhandigen. Verder had men vernomen, dat *Ibrahim*, op de uitnoodiging van den admiraal *Codrington*, Patras verlaten had, om naar de Messenische vestingen weder te keeren. Op zijnen togt derwaarts hadden zijne troepen de Grieken volstrekt geen leed gedaan en de levensmiddelen zelfs stipt betaald.

Mengelwerk.

BYZONDERHEDEN OMTRENT DEN PRINS VAN METTERNICH.

De Prins van METTERNICH is geboren uit eene dier oude, doch weinig vermogende families van *Germanie*, uit welke de tegenwoordige geestelijke Vorsten van het Duitsche Rijk gesproten zijn. De bekwaamheid, behendigheid en geslepenheid, welke de Prins van METTERNICH bij het congres van *Kastadt* ten toon spreidde, toen hij aldaar vertegenwoordiger van de graven van *Westfalen* was, maakte den Keizer van *Oostenrijk* op dezen staatsman opmerkzaam. Deze monarch nam hem in zijne dienst en zond hem als gezant naar *Dresden*. In 1806 werd METTERNICH tot ambassadeur voor *Frankrijk* benoemd. *NAPOLEON*, die van zijne strengheid tegen den Franschen adel terug kwam, was destijds ooringd door eene menigte oud-edellieden, bij welke METTERNICH zich indrong met die wegslepemde wellevendheid en bevallige beschaafdheid, welke hem in zoo hoogen graad eigen zijn. Weldra was hij meester van alle geheimen der *chronique scandaleuse* van het hof der *Tuileries*, en had de gunst der voornameste personaadjen en van *NAPOLEON* zelven verkomen tot zich getrokken. Hierdoor vond METTERNICH gelegenheid om het karakter van *NAPOLEON* te bestuderen en te doorgronden; hij raadde zijne plannen, en speelde hierdoor, eenige jaren daarna, de voornaamste rol in de staatkundige schouwspelen van *Dresden* en *Praag*. In 1810 werd METTERNICH, in stede van den graaf *STADION*, tot minister van buitenlandsche zaken benoemd. Hij wendde nu *NAPOLEONS* opletendheid naar de prinses *MARIA-LOUISE*; zijn opvolger, de prins van *SCHWARTZENBERG*, vervolgde zijne aangevangene onderhandelingen; METTERNICH zelf maakte de prinses genegen om het voorstel van *NAPOLEON* aan te nemen, en geleidde haar naar *Parijs*. Ofschoon METTERNICH op eene fijne manier te kennen gaf, dat hij eene belooving verdiend had, gaf de Keizer der Franschen daaraan geen gehoor, en iedereen, die met het karakter van den Oostenrijkschen onderhandelaar eenigermate bekend is, zal wel weten, dat hij de man niet was, die immer zulk eene teleurstelling konde vergeten.

METTERNICH heeft iets verwijfde in zijn uiterlijk voorkomen, doch al wat hij doet heeft eene onwederstaambare bevalligheid. Een hoog voorhoofd, eene fraai gevormde neus, schoone blaauwe oogen, een nette mond, waarover altijd een glimlachje zweeft, dat elk oogenblik tot zijne beschikking staat, maken eene der hoofdtrekken van het gelaat des eersten ministers uit. Niemand weet beter dan hij van deze voordeelen partij te trekken. Hij zal een kring van vijftig personen op de aangenaamste wijze, zonder eenige inspanning, onderhouden, en nimmer tot de gewone hulpbronnen der gezellige gesprekken zijne toevlugt behoeven te nemen; hij zal aan de zwakheden en dwaasheden zijner meerderen en gelijken deel nemen, en er tevens zijn voordeel mede doen; niemand kan beter de zwakke zijde van zijne meerderen opsporen, en (dat nog moeilijker is) zich zelven onontbeerlijk voor haane zwakheden maken, dan de Prins van METTERNICH.

Buiten kijf is de Keizer van *Oostenrijk* aan METTERNICH de vergrooting van zijn rijksgedeeft verschuldigd. *Venetie*, *Milaan* en vooral *Tyrol*; *Salzburg* en het grondgebied, dat hij, onder zeer wel geplooid voorwendsels, door *Beijeren* deed afstaan, zijn voor *Oostenrijk* allezins belangrijke aanwinsten. De Oostenrijksche monarchie maakt nu een vast en hecht staatsligchaam uit, dat zamengesteld is uit koninkrijken en provincien, welker gezamenlijke bevolking meer dan dertig millioen zielen bedraagt, en die eene aanzienlijke uitgestrektheid van kusten bevatten. Indien dit rijk wel geregeerd wierd, indien de belangen der onderscheidene volken, die het bewonen, wel begrepen wierden, zoude het in staat zijn om aan de eerste mogendheid van *Europa* het hoofd te bieden.

Zonderling, inderdaad, zijn de middelen welke de Prins van METTERNICH in het werk stelt. Met eene doorknede kennis van de voornaamste personaadjen, met welke hij te doen heeft, bezit hij eene verwonderlijke behendigheid in het kiezen van zijne werktuigen. Hij heeft zich van eene levende galerij van *Metternichianen* weten te omringen, en uit die galerij neemt hij zijne ambassadeurs en agenten. Als eene reusachtige spio, heeft hij zijn net over geheel *Europa* gespannen. In alle hoofdsteden heeft hij zijne spions; in *Portugal* heult hij met de *Miguellisten*; in *Spanje*, in *Frankrijk* en *Italië* met de aristocraten en priesters; en in *Konstantinopel* gaat hij hand aan hand met den Sultan. Aldus heeft hij zich in staat gesteld, om de lotwisselingen van geheel *Europa* te leiden, of zich, met meer gevolg dan enig ander sterveling, daar tegen te verzetten. Als diplomaat, heeft hij zijns gelijken niet; doch daarbij bepaalt zich ook de kracht van zijn genie; en waar meer dan list en kuiperij vereischt wordt schiet dat genie te kort. METTERNICH is niets minder dan een staatsman, wanneer men dien naam aan geen ander wil toekennen

dan aan dengenen, die alleen de ware belangen van zijnen Vorst en zijn vaderland raadpleegt, en slechts naar groote, heilzame plannen te werk gaat.

METTERNICH heeft liever eenen weg ingeslagen, die meer met zijn karakter overeenstemt, en den stroom door verlagings en verguizing van het zedelijk gevoel der natien wil tegen houden. De gevolgen daarvan zijn voor *Oostenrijk* de algemeene verachting van *Europa* geweest, en eene wantrouwende vijandigheid der staatskabinetten, die huiverig zijn om zich met eene staatkunde, welke van alle eer beroofd is, te verbinden. METTERNICH is thans door die kabinetten verlaten, en blijft alleen met zijne staatkunde, die niet anders dan door zijne armeeën, zijne spions en zijne volgelingen ondersteund wordt.

OVER DE ZAKEN VAN GRIEKENLAND.

De volgende opmerkingen zijn, naar de verzekering van een Fransch tijdschrift, medegedeeld door iemand, die volkomen in staat is om over de zaken van *Griekenland* te oordeelen en dus alle aandacht verdient: « De nieuwere Grieken zijn een volk, dat men niet geen ander kan vergelijken, hetwelk op gelijken trap van beschaafdheid staat of door langdurige rampspoeden tot gelijken teruggang is gebracht: nergens elders zal men eene dergelijke mengeling van onwetenschap, ellende en hoogmoed aantreffen. Vol van de herinneringen van den ouden luister huns vaderlands, verheffen zij er zich op, als of zij dien hadden weten te bewaren. In gebuchten zoo wel als in steden, bij armen zoo wel als bij rijken is die nationale karaktertrek het eerste wat den opmerker in het oog valt. De Griek slaat zijne hut op te midden der tempels, paleizen en gebouwen, waaraan de kunst eenmaal laar vermogen uitputte; hij denkt er niet aan, dat er geen minder onderscheid tusschen zijne voorvaderen en hem is, dan tusschen die tempels en de armzalige woningen die ze vervangen: zijn hoogmoed vindt voedsel in hetgeen hem met schaamte moest bedekken. De Griek is in den waan, dat hij in verstand de menschen van alle natien overteft, voor welke zijn oud vaderland tot leerschool heeft verstrekt. Uit dezen eigenwaan vloeit eene tweede hoogstnadeelige verkeerdheid voort, deze namelijk, dat de Griek onleerzaam en schier niet aan orde te gewennen is. Niets is moeilijker, dan hem tot geregeld dienst te water of te land te noodzaken. Eene der oorzaken daarvan is, dat men tot heden geene middelen had om hem te betalen, te onderhouden, of zelfs te voeden. *FABIER* heeft nauwelijks het tiende deel der aangeworven soldaten kunnen behouden; en elke maand moet het scheepsvolk van de oorlogsvaartuigen vernieuwd worden, zoodat ook geen zee-kapitein een genoegzaam aantal geoeffende zeelieden onder zijne orders kan houden.

« Deze hinderpalen tegen eene goede inrigting der land- en zeemagt moeten beschouwd worden als thans onoverkomelijk te wezen. Zij zijn gegrond in eene plooi des karakters, die steeds meer indringt en niet te veranderen is. Te vergeefs zou men trachten de gewoonten der volwassenen te wijzigen; een gansch geslacht zal moeten voorbijgaan, alvorens de Grieksche natie in staat zal zijn, den gang der Europeische regeringen te volgen. Van die waarheid moet men wel overreed zijn. Het is niet mogelijk om geregelde legerscharen van Grieken op te rigten, het zij tot verdediging van den staat tegen buitenlandsche vijanden, hetzij om binnen 's lands het gezag der overheid te handhaven. *Griekenland* kan slechts partijgangers, geen soldaten opleveren, en de beste matrozen zelfs hebben, wegens den staat van berooidheid, waarin zij gelaten werden, zich tot heden maar al te vaardig aan zeeoverrij overgegeven. De ongeregelde troepen van *Griekenland* moet men zelfs niet gelijk stellen met die der Aziatische mogendheden of van *Rusland*, vooral niet met de laatsten, welke allen bestaan uit menschen, die wegens hunne eenvoudige en zachte zeden hun land tot eere verstreken. De Griek heeft nog volstrekt geen denkbeeld van het geluk, dat uit de bescherming der wetten voortvloeit; maar hij gevoelt er de behoefte van en beseft wel, dat er eene overheid noodig is, welke naar regt en billijkheid handelt; de leus, welk men dikwijls onder de volksmenigte hoort: « een opperhoofd en regtvaardigheid », is er het bewijs van. Deze opmerking is de staatslieden niet ontgaan, die de tusschenkomst der drie groote mogendheden besturen; dan het is te vreezen, dat de welwillende staatkunde, welke zich de belangen van een volk, dat zij van het juk zijner overheerschers wil bevrijden, opregtelijk schijnt aan te trekken, door oude gewoonten en latere voorbeelden welligt op het dwaalspoor zal gebragt worden.

« Er is, zegt men, een voorstel gedaan, om in *Griekenland* eene te *Londen*, *Petersburg* of *Parijs* beraamde regeringswijze in te voeren, en den nieuwen Europeischen staat te vormen onder de bescherming van een bezettings-leger. De raadlieden, die dit besluit mogten te weeg brengen, zouden door de gevolgen voorzeker te leur gesteld worden. In dit met troepen bezette land zou niets dan met geweld te verkrijgen zijn; het volk zou tot niets medewerken; het zou de heilzaamste verbeteringen afwijzen, welke men met dwang, zonder de algemeene neiging te raadplegen, zoude willen invoeren. De Griek zou dan meene slechts van meester veranderd te zijn; hij zou zijne bevrijders de scherpe aanmerking te gemoet voeren, die de afgezanten der *Scijthen* eertijds tegen den grooten *ALEXANDER* maakten, en hun zeggen:

« Hoe groot en vermogend gij ook moagt wezen, niemand is genegen om eene vreedende heerschappij te verdragen. » Hardnekkig zou de tegenstand zijn, indien zij al werkeloos bleef en niet tot oproer overliep. Engelschen, Russen en Franschen zouden voor de Grieken niet minder hatelijk wezen dan het de Franschen thans bij de Spanjaarden van alle partijen zijn: en men verbeelde zich niet, dat de haat der Grieken door edelmoedige gevoelens zal getemperd worden; want in zekere mate op de uitwerking van proclamatie, waarin de opzigtelijke heerschers zich met nadruk en waardigheid zou laten hooren; want de Grieken hebben geloof aan slaan. Door de tijden van verandering, die nu in *Europa* hebben moeten doortaan, is de Griek niet meer de slaaf van de overheid, die hen verdwenen zijn; zij zijn wantrouwend geworden; en waarijk de behandeling, welke zij sedert zoo lang ondervonden, moest wel alle vertrouwen bij hen verbannen en hen tot de gedachte brengen, dat elk gezag noodwendig mishandelend en roofzuchtig is. Zal men trachten hen door staatkundige bespiegelingen gerust te stellen en hun beduiden, dat het bezit van hun land *Rusland* niet te stade komt; dat het alleen zou dienen om het rijk der *Czaars* nog uitgebreider slecht verdedigde grenzen te geven en het ontvlambaarder te maken? Dat *Frankrijk*; te vreden met den rang dien het onder de Staten van *Europa* bekleedt, rijk door de voortbrengselen van den grond en de winsten van den handel, gelukkig door instellingen welke het niet meer vreest te zullen verliezen, geene veraf gelegene bezittingen noodig heeft, waar de zonen des huisgezins fortuin gaan zoeken? Dat *Engeland* reeds al te veel kolonien in de beide werelddeelen heeft, en dat *Gibraltar*, *Malta* en de *Jonische* eilanden voor hetzelfde in de Middellandsche Zee genoegzaam zijn ter verdediging van hetzelfde handel; dat *Engelsche* stichtingen in *Morea*, *Livadie* of *Romanie*, voor *Groot-Brittannie*, dat reeds onder den last van zijne schuld dreigt te bezwijken, meer voor- dan naadeelig zouden wezen? Die redeneringen zouden door *MAUROCORBATO*, door *TRICOURIS* van *Messolunghi*, en door ten hoogste twee of drie kundige lieden onder hen, die eenigen invloed op hunne landgenooten verkregen hebben, kunnen begrepen worden; maar het zou

moeite vergeefs zijn, zoo te spreken met de meeste Grieken van aanzien, die niets weten, en zelfs, men moet het bekennen, geene burgerdeugd bezitten. In hun oog is Griekenland het schoonste land der wereld, waarnaar alle monarchen van Europa steeds haken; de troepen, die hun land mogten bezetten, zouden geenszins, gelijk men algemeen zou uitroepen, bestemd zijn om hen te beschermen, maar om hen te onderwerpen; dit zou, volgens hen, het eenigste doel van al dien militairen toestel zijn; aan hunne opregtste vrienden zouden zij geen meer vertrouwen schenken dan zij zelf verdienen.

« Nogtans is er eene magt noodig om de handelingen der regering te ondersteunen en aan de wetten, die gemaakt zullen worden, kracht bij te zetten. Daar men nu geene Grieksche, en ook geene troepen van de bemiddelende mogendheden met vrucht kan gebruiken, blijft er slechts één middel over, namelijk het Grieksche gouvernement in staat te stellen om gedurende zekeren tijd vreemde troepen in dienst te nemen. Hierdoor verandert de zaak van gedaante, en men kan er in voorzien door middel van een welgeordend geldelijk beheer. Nu men aan het hoofd der Grieksche regering iemand gesteld heeft, die het vertrouwen der bemiddelende mogendheden geniet, behoort men hem in staat te stellen om zijne waardige plichten te vervullen, en het eerste middel daartoe bestaat in gereede penningen. *Rusland* is voorgegaan: hetzelve heeft reeds eenigen geldelijken onderstand verleend; doch daarbij op de twee andere medewerkende mogendheden gerekend. Thans is het de beurt van *Frankrijk*; *Engeland* zal, als het meest met schulden bezwaard, het laatste komen. Bij het op gemeene kosten ondernomen werk van weldadigheid is het billijk dat ieder zoo zijn deel heeft. Men zal geene nieuwe lasten behoeven te voegen bij die, welke door de ingezetenen van beide landen reeds gedragen worden. Vijf millioen franken, waarvan *Frankrijk* en *Engeland* ieder de helft betalen, zouden voor de behoeften der Grieksche regering voldoende wezen, en dit zou ten naasten bij een vierde per cent der staatsinkomsten van elk land uitmaken. Met dezen schijnbaar zoo geringen onderstand, zullen landbouw en nijverheid in het weleer zoo bloeiende *Griekenland* kunnen herleven, en de handel in den Archipel wederkeren, waarvan het geringste eilandje onsterfelijken roem verworven heeft. Het vrijgevochten volk zal aldra tot welvaart geraken en niet meer schromen het te laten blijken; het zal bij zijne bevrijders komen zoeken wat het noodig heeft. Zoo zal men dan, terwijl men slechts de menschheid zocht te helpen, tevens de belangen van zijne fabrieken bevorderd hebben, en de vertroostende waarheid, dat geen volk ten koste van het andere kan gelukkig zijn, en dat ieder voor zijne eigene welvaart zorgt, wanneer hij tot die van zijne naburen medewerkt, deze waarheid zal dagelijks duidelijker worden. De zeerooverij zal in den Archipel een einde nemen, zoodra de ingezetenen zich langs minder gevaarlijke wegen zullen kunnen verrijken; de koopvaardijschepen zullen niet meer door zeer kostbare eskaders behoeven beschermd te worden; eene bezuiniging waarvan de regeringen al het gewigt zullen gevoelen. Nieuwe handelwegen zullen voor de kooplieden geopend worden; dit zal de vrucht zijn van de kleine opofferingen, welke zij gedaan hebben. (Het vervolg hierna.)

OPSLUITING VAN ZINNELOOZEN ENZ.

(Besluiten van 12. Februarij 1814, Staats-Blad No. 25, en van 23. Februarij 1815.)

Bij de herziening van onze nieuwe wetgeving, verdient voorzeker in nadere overweging genomen te worden de bepaling, voorkomende in Art. 25 van den 17. titel van ons burgerlijk wetboek, van meerderjarigheid en curatele (wet van den 28. Maart 1823, staats-blad No. 12) omdat bij hetzelve eenigermate eene blijvende kracht wordt toegekend aan de besluiten van den 12. Februarij 1814, staats-blad No. 25, voor de noordelijke provincies, en van den 23. Februarij 1815 voor de zuidelijke provincies, betrekkelijk het confinement van personen, door zinneloosheid of om andere redenen voor de samenleving ongeschikt.

Het is onbetwistbaar voor den Staat van groot belang, dat er middelen worden daargesteld, om personen, die door krankzinnigheid of om andere redenen voor de openbare rust en persoonlijke veiligheid gevaarlijk zijn, uit de samenleving te weren; het is dan ook noodzakelijk, dat aan naastbestaanden of wel aan ambtenaren, die inzonderheid met de handhaving van rust, orde en veiligheid zijn belast, de bevoegdheid worde toegekend, om de opsluiting van zoodanige ongelukkigen te vragen; het is voorts aanprijzenswaardig, dat de beoordeeling der gronden, waarop zulk eene opsluiting en afzondering wordt gevraagd, uitsluitend aan den Regter worde opgedragen, zoo dat in zoo verre de bovenaangehaalde besluiten goedkeuring verdienen en eene wezenlijke verbetering der Fransche wetgeving daarstellen, daar toch, volgens dezelve, nimmer de uitspraak des regters werd ingeroepen, maar alles van de willekeur der politie afhing.

Ten einde evenwel te voorkomen, dat van eene noodzakelijke verordening geen misbruik worde gemaakt tot aanmerkelijk nadeel van de individuele vrijheid der ingezetenen, is het van groot belang, dat de bevoegdheid, om de opsluiting te gelasten, zorgvuldig worde beperkt tot die gevallen, waarin dezelve, tot voorkoming van ongelukken, gebiedend wordt gevorderd; dat voorts door den wetgever de meest mogelijke zorg worde gedragen, om den regter niet dan met de volkomenste kennis van zaken te doen beslissen; dat eindelijk de bepalingen, ten dezen aanzien, worden in overeenstemming gebracht met hetgeen de wet heeft voorgeschreven, om bij eenen ingezetenen de uitoefening zijner burgerlijke regten te beperken. — Wanneer men hiertoe de besluiten van den 12. Februarij 1814 en 23. Februarij 1815 toetst, laten dezelve gewis veel te wenschen overig.

Bij die besluiten van den 12. Februarij 1814 en 23. Februarij 1815, is de regter de bevoegdheid gegeven, om, op verzoek van naastbestaanden, of wel ter requisitie van de officieren van politie, de bevoegdheid van goede orde, wering van openbare zedeloosheid, of voorkoming van ongelukken, buiten form van proces, te confineren in een verzoekhuis zoodanige personen, welke wegens zinneloosheid, verregaande verkwisting of andere buitensporige en slechte gedragingen voor de samenleving ongeschikt zijn, of zich dezelve onwaardig hebben gemaakt, zoo lang zij geen merkbare blijken van beterschap geven.

Buiten zinneloosheid wordt in de eerste plaats als oorzaak tot confinement vermeld verregaande verkwisting.

Toen bij de beraadslagingen over het Fransch burgerlijk wetboek, werd gehandeld over de gevolgen, welke de verkwisting zoude moeten na zich slepen, werd er hevig getwist, of hieromtrent door den wetgever wel eenige bepalingen mogten gemaakt worden. — Niet zonder grond werd aangevoerd, dat het eigendom het regt geeft, om van het zijne ook misbruik te maken; (*dominium est jus utendi et abutendi*) dat erfgenamen er, wel is waar, belang bij kunnen hebben, dat hij, op wiens nalatenschap zij hopen, niet alles verteert, doch dat de verkwisting nimmer eenig dadelijk nadeel aan de maatschappij toebrengt.

De Fransche wetgever bepaalde zich dan ook bij het toevoegen van eenen geregtelijken raadsman aan den verkwister, doch schreef tevens, om hiertoe te geraken, eene menigte formaliteiten voor, die alle vrees voor misbruik moesten doen verdwijnen. — In onze nieuwe wetgeving is men nog verder gegaan, daar bij dezelve hoegenaamd geene middelen zijn voorgeschreven om de verkwisting te beteugelen. — Moeijelijk kan men dan ook vooronderstellen, dat, terwijl de burgerlijke wetgeving ge-

palingen bevat, waardoor de verkwister buiten de mogelijkheid wordt gesteld, alles door te brengen, het doel des wetgevers zoude wezen, om hem, die zich aan verkwisting overgeeft, van zijne vrijheid, gedurende eenen geruimen tijd, te berooven. — Een verkwister moge in diepe armoede vervallen, nimmer is van denzelfden dadelijk gevaar voor de openbare rust of persoonlijke veiligheid te duchten, zoodat, te zijnen aanzien, het doel der wettelijke bepaling, voorkoming namelijk van ongelukken, behoud van goede orde of wering van openbare zedeloosheid, nimmer kan of behoort bereikt te worden. Hierbij verdient ook nog niet uit het oog verloren te worden, dat het denkbeeld van verkwisting zoodanig is onbepaald en van onderscheidene omstandigheden afhankelijk, dat het voor den regter steeds hoogstmoeijelijk moet zijn te onderscheiden, in welke gevallen er eigenlijk verregaande verkwisting bestaat.

In de bovengenoemde besluiten worden al verder als redenen van opsluiting vermeld: *andere buitensporige en slechte gedragingen*. — Het kan niet twijfelachtig zijn, dat hier nimmer kunnen bedoeld worden zoodanige daden, die bij de wetten uitdrukkelijk zijn strafbaar gesteld, zoodat hier eigenlijk de rede is van daden, die hoezeer met de zedelijkheid strijdende, evenwel buiten het bereik van de strafwetgeving moeten vallen. — Het is reeds meermalen opgemerkt, dat de wetgever zich zorgvuldig moet wachten zedemeester te zijn, dat hij alleen zulke daden moet trachten te beteugelen of te voorkomen, waardoor aan de maatschappij of deszelfs leden een dadelijk nadeel wordt toegebracht; — indien dus de bevoegdheid moet worden toegekend, om iemand wegens *buitensporige* of *slechte gedragingen* te doen opsluiten, dient dit beperkt te worden tot de gevallen, dat hierdoor *openbare ergernis* of *gevaar voor persoonlijke veiligheid*, en mitsdien *nadeel* voor den staat, kan en moet worden veroorzaakt.

Buitensporige en slechte gedragingen, die niet openlijk worden begaan, kunnen mitsdien moeijelijk grond opleveren tot confinement, gelijk dan ook in de besluiten zelve wordt gewag gemaakt van het *weren van openbare zedeloosheid*; — dit schijnt in de toepassing wel eens uit het oog verloren te zijn, daar het niet aan voorbeelden ontbreekt, dat door de verleende regterlijke autorisatie allereerst de buitensporige en slechte gedragingen van iemand, die geconfineerd werd, zijn openbaar geworden. Te wenschen ware het, dat de wetgever zich van meer bepaalde uitdrukkingen konde bedienen, dan wel in de meergemelde besluiten voorkomen, daar toch de woorden *buitensporige* en *slechte gedragingen* voor zeer verschillende uitlegging vatbaar zijn.

Niet alleen zij, die door hun gedrag voor de samenleving ongeschikt zijn, maar zij zelfs, die zich dezelve hebben onwaardig gemaakt, kunnen worden geconfineerd; deze laatste woorden verwekken het denkbeeld van straf, iets, hetgeen ten eenemale met den aard en de bedoeling van deze besluiten schijnt te strijden. — Indien het werkelijk het oogmerk des wetgevers ware geweest, om wegens *slechte* en *buitensporige gedragingen*, of wegens *verkwisting*, straffen op te leggen, dan moest de erkentenis hierover noodwendig gebragt zijn bij de *correctionele regtbanken*; doch dan moesten ook tevens alle die bepalingen worden in acht genomen, welke, ten aanzien van het bewijs der misdrijven, de verdediging van eenen aangeklaagden, zoo wel door het regt der natuur als door elke wetgeving, worden aan de hand gegeven of voorgeschreven.

Het confinement moet zoo lang voortduren tot dat er merkbare blijken van beterschap zijn gegeven, wordende eenig en alleen gevorderd, dat de regterlijke autorisatie jaarlijks worde hernieuwd. — Het confinement kan dus levenslang voortduren: immers, wanneer tot de vernieuwing der regterlijke autorisatie niets anders noodig is dan een bewijs, dat er door den geconfineerden geen merkbare blijken van beterschap zijn gegeven, zullen er slechts weinigen kunnen worden ontlasten, indien ten minste door de naastbestaanden de voortdoring der opsluiting wordt verlangd. — Personen, wegens zinneloosheid in bewaring genomen, mogen toch, gedurende het confinement, blijken van beterschap kunnen geven; hoe kan hij, die wegens verkwisting, of andere buitensporige of slechte gedragingen, is in hechtenis genomen, gedurende den tijd, dat hij buiten de mogelijkheid is, zijne vorige levenswijze te hervatten, zulke bewijzen van beterschap aan den dag leggen? — Waarom niet de slotbepaling beperkt tot zinneloozen, en ten aanzien van anderen bepaald, dat geene vernieuwe autorisatie kan worden verleend, dan op grond van nieuwe daadzaken.

Tot dus verre de bepaling zelve, in de bovengenoemde besluiten bevat, zijnde beschouwd, zoo verdient thans niet minder de bij dezelve bepaalde wijze, om autorisatie tot confinement te bekomen, eene nadere overweging.

Onbetwistbaar moeten de maatregelen, bij deze besluiten voorgeschreven, onder de buitengewone worden gerangschikt, die niet dan in de hoogste noodzakelijkheid en met de meeste omzigtigheid moeten worden gebezigd; door den wetgever moeten mitsdien zoodanige bepalingen worden gemaakt, welke eenen zekeren waarborg tegen misbruiken opleveren, en die alzoo de individuele vrijheid der ingezetenen voor alle gevaar behoeden. Hoe veel is dan hier niet te wenschen overig? — Gewoonlijk wordt bij onze regtbanken de autorisatie tot opsluiting verleend op een eenvoudig requisitoir van het openbaar ministerie, of wel een request van naastbestaanden, waarbij dan gevoegd wordt een certificaat van eenen geneesheer of wel eene acte van notorietit, gepasseerd voor eenen vrede-regter of notaris. — De ongelukkige, dien men van zijne vrijheid wil berooven, wordt niet gehoord; hij is veeltijds geheel onbekend met hetgeen naastbestaanden, in het geheim, ten zijnen nadeele trachten uit te werken; hij wordt niet in de gelegenheid gesteld zijne verdediging in te brengen; de getuigen, die hunne verklaringen niet met den eed behoeven te staven, worden niet door den regter, die beslissen moet, ondervraagd: in één woord alles geschiedt zonder form van proces. — Het is waar, dat hij, wiens confinement is gelast, zich in hooger beroep kan voorzien; dan, vermits het vonnis, waarbij het confinement is geautoriseerd, dadelijk, en niettegenstaande appel, kan worden ten uitvoer gelegd, kan hij zich niet dan uit de gevangenis verdedigen, en moet hij steeds, gedurende dien geruimen tijd, welke tot beslissing van het hooger beroep gevorderd wordt, in hechtenis blijven.

Vergelijkt men met dit alles, hetgeen, volgens de Fransche wetgeving moet worden in acht genomen, om zelfs, wegens een bepaald misdrijf iemand tot eenige dagen gevangenis te kunnen veroordeelen, dan ontstaat van zelve de vraag, waarom of ook ten deze niet alle die formaliteiten zijn voorgeschreven, die zoo wel tot behoorlijke inlichting van den regter, als tot voorkoming van misbruiken, anders noodzakelijk worden geoordeeld.

Vergelijkt men met de besluiten van 12 Febr. 1814 en 23 Febr. 1815 de bepalingen van het Fransche burgerlijke wetboek en van onze nieuwe wetgeving, ten aanzien van de gedeeltelijke beperking van de burgerlijke regten van eenen ingezetenen, hoe, om de aanstelling van eenen curator over eenen zinneloozen te bekomen, eerst de bewijzen voor die zinneloosheid aan den regter moeten worden medegedeeld, daarna een raad van naastbestaanden moet worden geraadpleegd; hoe de getuigen onder eede door den regter zelve moeten worden ondervraagd, hoe hij, tegen wien de eisch tot interdictie wordt gedaan, persoonlijk door den regter moet worden gehoord, en hoe deze daarna nog het regt heeft, zijne ver-

dediging door eenen pleitbezorger te doen inbrengen: — dan zal men gewis wel moeten toestemmen, dat tot bevordering van overeenstemming in de wetgeving, ten deze nieuwe bepalingen noodig zijn.

Het moge, ingeval van plotselinge zinneloosheid, noodzakelijk zijn, dadelijke voorzieningen te nemen, moeijelijk kan men die noodzakelijkheid dan vooronderstellen, wanneer; wegens slechte of buitensporige gedragingen of verregaande verkwisting, de opluiking wordt gevorderd.

Gelijk nu de bovengenoemde besluiten zijn geredigeerd, kunnen hieruit nog gewichtige twijfelingen ontstaan, welke regtbank de autorisatie moet verleenen? Of het is de regtbank van de woonstede, of wel de regtbank, onder welks gebied de slechte of buitensporige gedragingen zijn begaan? Of de verhuisde autorisatie moet worden verleend door de regtbank, die het eerst de opsluiting heeft bevolen, dan wel door de regtbank, onder welks ressort de zinnelooze in verzekerde bewaring wordt gehouden? Of de opsluiting, volgens deze besluiten, ook door den eenen echtgenoot, ten aanzien van den anderen, kan worden gevraagd? Welke autoriteit bevoegd is, om, bij plotseling opkomende zinneloosheid, eene provisionele opsluiting te gelasten, tot dat hierover door den regter kan zijn erkend? Of ook buiten regterlijke autorisatie door naastbestaanden of anderen de geconfineerde, gedurende den tijd, waarvoor de opsluiting is toegestaan, kan worden ontslagen, dan of tot dit ontslag de tusschenkomst des regters wordt gevorderd, ten einde te beoordeelen of de in vrijheid stelling geene gevaren voor de maatschappij kan na zich slepen? enz. — In een onderwerp van zulk een gewigt, diende wel alles naauwkeurig bepaald te zijn, en niets aan willekeur overgelaten.

Indien bij onze aanstaande wetgeving eene nieuwe wet over dit onderwerp wierd daargesteld, zoude het voorzeker ook hoogst wenschelijk zijn, dat de aandacht van het gouvernement wierd gevestigd op de huizen tot bewaring voor zinneloozen, — of soortgelijke ongelukkigen.

Niet alleen toch ten aanzien van personen, die wegens verregaande verkwisting of andere buitensporige en slechte gedragingen voor de samenleving ongeschikt zijn, maar zelfs ten aanzien van zinneloozen, kan eene gepaste behandeling veel ten goede uitwerken; — alles hangt hier bijna af van de inrigting der huizen, alwaar die ongelukkigen worden geplaatst. — In de meeste gewesten van ons vaderland zijne geene gestichten nitsluitend hiervóór bestemd, zoo dat de zinneloozen of andere, krachtens de meergemelde besluiten geconfineerde ongelukkigen, gewoonlijk in gasthuizen worden geplaatst, alwaar zij wel buiten de gelegenheid worden gesteld schade toe te brengen, maar waarin ook niets gedaan wordt, om eene gunstige verandering en verbetering te bevorderen.

Mogten dan ook de menigvuldige goede inrigtingen in ons vaderland nog worden vermeerderd met gestichten, geschikt niet alleen tot bewaring van zinneloozen of andere ongelukkigen, maar tevens ingerigt om hun zoo veel mogelijk het gebruik hunner verstandelijke vermogens terug te geven, of hen weder geschikt voor de samenleving te maken.

De Commissie, ter voorziening in de belangen van de Wed. Jan Nijls en Jan Mulder, welke door de geweldige hoos, die op den 12. dezer alhier woedde, hunnen koren-molen, en daarvoor alle middelen van tijdelijk bestaan verloren, heeft met den warmsten dank ontvangen: van D. G. B. uit Arnhem, een coupon No. 53112 f 12.37½; van D. S. uit Wageningen 3 coupons No. 46, 47 en 48, te zamen f 3.70½; van X. uit Dordrecht een coupon No. 1448 f 13.75; van N. N. uit Amsterdam; in spatie f 2.60; van J. R. uit 's Hage, in spatie f 10.—; van een onbekenden uit Amsterdam, in spatie f 1.—; van Anonymus uit Amsterdam een coupon No. 1125 f 2.47½; van N. N. uit Amsterdam een bankbiljet, No. 38 f 25.—; van A. en Z. uit Leeuwarden een coupon No. 9768 f 12.37½; van W. G. uit Amsterdam een coupon No. 37 f 15.39; van O. en Z. uit Amsterdam in spatie f 8.—; van P. F. uit Nijmegen 2 coupons No. 34130, 64284 f 24.75; van een onbekenden uit 's Hage een coupon No. 935 f 7.42½; van een onbekenden uit Leiden een coupon No. 38411 f 12.37½; waarvan de helft, volgens verzoek des edelen zenders, reeds aan 't opgegeven adres te Deventer is overgemaakt; van een onbekenden uit Apeldoorn een bankbiljet No. 448 f 80.

Diep gevoelende hoe zwaar het moet vallen, zich op eens van zijn tijdelijk bestaan geheel beroofd te zien, en daarbij, zoo als de Wed. Nijls en hare zes kinderen, zijne dierbaarste betrekkingen op de jammerlijkste wijze te verliezen, zoo vinden de ondergeteekenden dan ook ruime vrijheid, om bovengenoemde ongelukkigen, welke belangen zij zich aantrokken, in de zorge der Nederlandsche weldadigheid bij vernieuwing bijzonder aan te bevelen.

Kampen, 25 Sept. 1828.

De voord. Commissie,
W. LEENDERTZ.
N. S. HOEK.
J. VAN WYK, ROELANDS7.
P. H. GALLÉ.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

- Den 28. September 855, stierf Keizer **LOTHARIUS**.
- Den 28. dito 1667 stierf **J. GOLUIS**, Hoogleraar in de wiskunde aan de Leijdsche Akademie.
- Den 28. dito 1371 werd de 49ste bisschop van **Utrecht**, **H. VAN HOORN**, aldaar met luister ingehaald.
- Den 29. dito 1273 werd **RUDOLF**, graaf van **Habsburg**, tot Roomsche Koning gekozen.
- Den 29. dito 1758 werd de beroemde Engelsche admiraal **HORATIO NELSON** geboren.
- Den 30. dito 106 werd **CAIUS POMPEIUS** geboren.
- Den 30. dito 1710 ging **St. Venant** aan de bondgenooten over, terwijl de Fransen, onder **VILLARS**, gedurig zorg gedragen hadden, om tot eenen veldslag te komen.
- Den 30. dito 1745 behaalden de Pruiszen eene groote overwinning bij **Prausnitz**.
- Den 30. dito 1818 werd te **Aken**, onder de hooge tegenwoordigheid der Keizers van **Oostenrijk** en **Rusland** en des Konings van **Pruiszen**, het kongres geopend, tusschen de ministers van **Oostenrijk**, **Rusland**, **Frankrijk**, **Engeland** en **Pruiszen**.

Heden beviel vrij voorspoedig van eene welgeschapene DOCHTER
Vrouwe **J. W. NEDERMEIJER** VAN **ROSENTHAL**, geborene Baronesse **VAN ECK**.

ARNHEM,
den 26. September 1828.

+++ De **PROVINCIALE COMMISSIE**
§ § VAN **GENEESKUNDIG ONDERZOEK**
+ EN **TOEVOORZIGT IN GELDERLAND**
berigt, dat hare gewone Vergadering wederom zal aanvaagen op Dingsdag den 28. October aanstaande.

Zij, die tot het Examen wenschen toegelaten te worden, gelieven deswege zich te adresseren en de noodige bewijsstukken *franko* toe te zenden, *uiterlijk* op den 20. October, aan den ondergeteekenden, wonende te **Nijmegen**.

Arnhem, den 29. September 1828.

Namens de Commissie voornoemd,
Dr. C. VAN ELDIK,
Fungerend Secretaris.

VEEMARKT TE ELST.

De **BURGEMEESTER** der **GEMEENTE ELST** doet door deze bekend maken, dat de gewone **NAJAARSVEEMARKT** te *Elst*, dit jaar en voortaan zal plaats hebben, op de drie eerste Donderdagen, volgende na den eersten November.

§ § § Het **GEMEENTE-BESTUUR** van *Deil*
+ + zal den 30. September 1828, ter gewoonlijker plaats en uren, verkoopen: het **HAKHOUD** der Gemeente.
Deil, den 20. September 1828.

De Burgemeester van *Deil*,
G. KOLFF.

+++ De **HOOGEDYKSTOEL** van den *Tierwaard* is voornemens, op Woensdag den 1. October 1828, 's namiddags om 3 uren, bij Meijfvr. **MURMAN**, in het *Posthuis* te *Tuil*, in het openbaar aan te besteden, de **LEVERANCIE** van **EEN HONDERD** en **TIEN VIMMENELEN**, **WILLIGEN** en **WAARDEN GELDERSCHRYSHOUT**, in gedeelten van tien Vimmen, benooidigd voor de waterwerken te *Opijnen* en *Varik*; waarvan de *Conditie* acht dagen voor de Besteding dagelijks, ten Kantore van den *Dijkschrijver* te *Deil*, voor de gegadigden ter lezing zal liggen.

Deil, den 19. September 1828.

Ter Ordonnantie van denzelven,
De *Dijkschrijver*
G. KOLFF.

+++ Men is voornemens om op Vrijdag den tienden October 1828, des avonds ten zes ure, in het *Zwijnshoofd* te *Arnhem*, bij inzet en op Vrijdag den 24. October daaraanvolgende, ter zelve ure en plaats, bij toeslag, onder het ministerie van den Notaris **Mr. GERARD VAN ECK**, residerende te *Arnhem*, in het openbaar te veilen, en genoeg geldende, te verkoopen: een hecht, sterk en zeer wel onderhouden **HUIS** en **ERVE**, staande en gelogen binnen *Arnhem*, in de *Kerkstraat*, *Wijk F. No. 116* tusschen de Erven van de Heeren **VON NOEL** ter eenre en **DAMAS** ter andere zijde, thans bewoond door de eigenaresse Meijfvr. **E. B. VAN HALTEREN**, en te aanvaarden met 1. November dezes jaars.

§ § § Op den 4. October aanstaande, zullen er des morgens om 12 uren, ten huize van den Heer **A. MARTENS**, te *Borculo*, uit 's Rijks Stoeterij aldaar, publiek, aan de meestbiedende, verkocht worden: drie **RUIN-PAARDEN**.
De Luitenant-Kolonel, Directeur van 's Rijks Stoeterij, te *Borculo*,
VAN DE POEL.

+++ Donderdag den 2. October 1828, zal ten huize van **A. P. RIN'S**, te *Arnhem*, publiek worden verkocht: allerlei **MEUBELEN**; alsmede een aantal dubbelde **YZEREN HEKKEN** en dito zware **ZYSTUKKEN**, allen van best Yzer en in goeden staat.

+++ **UIT DE HAND TE KOOP** of **TE HUUR**, om met primo November aanstaande te aanvaarden, een ten voorleden jare nieuw gebouwd **ZOMER- en WINTERVERBLIJF**, staande in *Leesten*, onder *Warnsveld*, een klein half uur van de stad *Zutphen*, bestaande in twee ruime **VERTREKKEN**, **KEUKEN** en **Verwulde KELDERS**, benevens een fraaijen **TUIN**, bezet met een ruim aantal fijne **VRUCHTBOOMEN**, voorts eenige stukjes **BOUWLAND**, alsmede eene goede **WEID**; alles bij en om het *Huis* gelegen, vrij van overstrooming en omtrent de grootte van vijf Bunders uitmakende.

Te bevragen bij den Procureur **J. VAN DYK**, te *Zutphen*.

§ § § Men verlangt in de provincie *Utrecht*, doch liefst in *Gelderland*, te *HUREN*, tegen Mei 1829, een matig **BUITENGOED** met een roijaal en van onderscheiden **VERTREKKEN** voorzien goed **HUIS**, met **STALLING** en **KOETSHUIS**, geschikt voor **Zomer- en Winterverblijf**, gelegen aan een der groote straatwegen, vrij van overstrooming en uiterlijk maar een klein kwartier mrs gelegen van eene der grootste en voornaamste steden. Iemand hierop reflecterende, gelieve daarvan, onder letter **M. S.**, met *franko* brieven, eene naauwkeurige omschrijving, zoo spoedig mogelijk, met opgave van den *Huurprijs*, te zenden, aan de Kantoor-Boekverkoopers **B. KRAMER** en **ZOON**, op het *Rokkin*, bij de *Beurs* No. 132, te *Amsterdam*.

+++ **TE HUUR**, in het vrolijkste gedeelte der Stad *Arnhem*, een **HUIS** met differente **KAMERS**, **KEUKEN**, **KELDER** en **POMP**; en, des verkiezende, **STALLING** voor zes Paarden.
Te aanvaarden met primo November aanstaande, en te bevragen bij den kastelein **A. MEULENBROEK**.

** De **GEBROEDERS VAN CLEEF**, Boekverkoopers in 's *Gravenhage* en te *Amsterdam*, geven uit en hebben te zinnen gewone Correspondenten verzonden: **NATUURKUNDIGE** **BOEK**, ingerigt volgens den tegenwoordigen stand in de **NATUURKUNDIGE WETENSCHAPPEN**, in Fransch en Fransch van *Fischer* en *Blot*, tot den *titel* door **G. RAMAKERS JR.**, en **J. JONHEERT**, eerste *curator*, met platen, in groot octavo, a f 5.

NB. Een dergelijk werk ontbrak tot dus verre voor het onderwijs in de hoogere klasse der opvoeding. De namen der schrijvers zijn te wel bekend, dan dat hier eenige uitweiding, omtrent de verdienste van hetzelfde, zou noodig zijn; met nog een deel zal hetzelfde compleet zijn.

Voorts dient tot narigt, dat met primo October aanstaande in gereedheid zijn zal de tweede verbeterde en aanmerkelijk door de heeren **P. WEILAND** en **G. N. LANDRE**, vermeerderde druk van het **NIEUW HANDWOORDENBOEK der Nederduitsch-Fransche en Fransch-Nederduitsche talen**, door wijlen **P. AGRON** en **G. N. LANDRE**, 2 deelen in 12vo.

** Bij de **GEBROEDERS THOMPSON**, Boekdruckers en Verkoopers te *Rotterdam*, komt van de Pers en is alom te bekomen: Een **WOORDJE**, tot verdediging van ons een *Woord* aangaande de *Hypotheek* des minderjarigen op de *Goederen* van zijnen *Voogd*, door **Mr. A. H. BOR**, prijs 25 Centen.